

Norma

Això era que m'havien convidat, fa pocs dies, a assistir a una tertúlia radiofònica, cerimonial de dubtosa substància i eficàcia: quatre o cinc persones al voltant d'una taula, amb un micro davant i les orelles al lloc, com si hagueren de dirigir qui sap quina operació remota, i el director que mira de fer-los parlar a tots, alhora que fa senyals a uns individus que hi ha a l'altre costat d'un vidre. Com que ni tens els oients davant, ni tampoc et veuen la cara com a la tele, queda tot una mica abstracte, i de vegades és com si parlar davant del micro fóra com parlar davant del buit. El cas és que m'havia convidat un professional conegut de molts anys, i no vaig saber dir-li que no. Els altres convidats eren el senyor alcalde de la ciutat, que també és amic però finalment no va venir, la regina de les festes de Castelló i el president suprem de les mateixes festes, un periodista expert en festivitats i cròniques, i la Norma. Ja poden pensar que jo, a més d'anar-hi per raons d'amistat i conveniència, hi vaig anar per la Norma. Ja poden pensar també que no era la Norma de la gramàtica, ni la Norma de Bellini, ni cap altra Norma per la qual potser no m'hauria mogut de casa. Era la Norma Duval.

Ja sé que queda lleig despertar enveges malsanes, i passar la mà per la cara al personal, però la veritat és la veritat, i quan la Norma va arribar a l'estudi mòbil, va anar de dret a seure al meu costat (també és cert que era l'única cadira lliure que quedava, però això podia haver-me estalviat de dir-ho). I com que la taula era de mesura portàtil, el lloc estret, i l'espai reduït, la cadira i la seua ocupant em van quedar perillosament a prop. Tan a prop, que havia de fer esforços per no entrar a cada moment en contacte físic amb el costat dret, cuixa inclosa, de la Norma; i com que, a més, estàvem una mica de gairó, havia de fer esforços tam-

bé per no estar-me-la mirant contínuament. La primera cosa, va resultar factible només amb una mica d'atenció a tenir les cames quietes, la segona no tant. Potser vostès deuen pensar que no era per prendre-s'ho d'aquesta manera, i que passar una estona assegut al costat mateix de la Norma xarrant sobre la guerra del Golf, sobre la diferència entre una revista i un *show* (alerta: que no em canvien *show* per *xou*, que no ho suporten) i sobre les festes locals, tampoc no és un cas tan excepcional com per anar-lo explicant en públic. Poden pensar-ho, però si ho pensen van molt equivocats.

En primer lloc, miren de posar-se al meu lloc: al costat d'una de les poques senyores que superen, com sol dir-se, tota descripció, de les que fan figura de mite encarnat, de perfecció feta forma, de cosa rara i suprema, de les que veus al cinema a l'olimp de les deesses—diguem Kim Basinger, Kathleen Turner o Dominique Sanda, per satisfer gustos diferents—, o fins i tot d'aquelles supermodels irreals de les cobertes d'*Elle*, *Vogue* o *Cosmopolitan*. El públic del sexe contrari, no cal dir-ho, pot fer-se les seues figuracions corresponents, la cosa bàsica no canvia. La cosa bàsica és trobar-se a tocar d'un impossible, o més encara, havent de fer esforços de contenció per no tocar-lo. I si vostès pensen, potser, que la Norma no és tant, els diré que sí que és tant: que no s'arriba a primera figura del *Folies Bergère* si la figura, i més que la figura, no compleix uns altíssims requisits de perfecció. La figura, si he de dir la veritat, no sé com explicar-la: no tenia perspectiva. I a més, vostès la deuen conèixer de vista i d'imatge molt més al natural i sense la casta i discreta roba que portava al meu costat (però ¿què és

més torbador, una cuixa sencera en una foto o en un escenari, o només un pam de cuixa, però a frec de la pròpia?). Allò que no és la figura és més inexplicable encara: és l'aire, l'aroma, el gest, l'emanació, les inflexions de la veu, l'eflúvi, l'aura impalpable. I la seguretat, Déu meu, la impavidesa, la visible consciència de superioritat indisputada, notar com ella sabia—sense ni tan sols pensar-hi, segurament—quina era la insalvable distància, i quin era el seu poder. I el cas és que no ho feia veure, semblava natural, no gens presumptuosa, com si fóra una persona normal, una entre tants, un membre més de la tertúlia, una simple mortal. Però era fals.

Mortal podia ser, però no simple. Devia ser mortal perquè jo, a fi de distraure certes emocions, li buscava de tant en tant algun defecte a la cara, una petita insinuació d'arruga a la vora dels ulls, el senyal d'una innecessària cirurgia al nas (això és tot el que vaig trobar), i pensava que la perfecció absoluta no pot existir, i que també es farà vella i es morirà i se la menjaran els cucs. Inútil: ho pensava, però no m'ho podia creure. No era possible fer altra cosa que sotmetre's en silenci al seu poder, sentir que encara que podries tocar la divinitat amb les mans—o, més dissimuladament, amb la cuixa—mai no ho faràs, perquè la divinitat és intocable. I tanmateix, parlàvem d'açò i d'allò, rèiem, fumàvem i bevíem cafè i aigua mineral, com si fóra una cosa de cada dia. Després se'n va anar ella, ens en vam anar tots, i era com si no haguera passat res. Però havia passat. O potser no, i és que jo sóc massa sensible segons davant de quines coses i de quines proximitats. O no he sabut explicar-me bé. O és tan simple, que no hi havia res a explicar.

Joan F. Mira